

Soren Ward - Feketepart

(Osiris sorozat)

Kiadó: **Cherubion**

Várható megjelenés: **nov. 21**

Borítószóveg:

A bahrudzsai emír magasztos célt talál: megmenteni az emberiséget a biztos pusztulástól, ami a közelgő Holdfordulóban vár rá. A megvalósítás röggös útját megszegett esküvések, kiürített méregpoharak, vérmocskos pengék és mágiával szétégetett holttestek szegélyezik. Az örült terv nyílt színen és a politika szövevényes útvesztőjében egyaránt tengernyi áldozatot követel.

De vajon meddig juthat el Feketepart hatalmasságainak évszázados játszmájában egy szabadúszó varázslónő és egy északról ide szakadt kardforgató? Miért lépnek szövetségre az emír végrehajtóival a rejtőzködő Borostyán boszorkányai? Vajon az árnyékháború elkerüli-e a holddelfek figyelmét? És vajon mikor kénytelen a szolgálta ellen fordulni?

A Hetvenhét novellapályázat díjnyertes szerzőjének regénye pergő cselekményű, ízig-vérig fantasy-regény. Soren Ward lebilincselő mesélői stílusban, hús-vér hősökkel, meglepő fordulatokkal tárja elénk a Királyság arcának sötétebbik felét, ahol minden ártalmasabb, mint amilyennek első látásra tűnik.

Eric Muldoom

Ár: **1490 Ft**

320 oldal

1. magyar kiadás

Megjegyzés:

Részlet a regényből:

3. Rész

Bahrudzsa

1.

A bahrudzsai emír palotája négyszintes, fehérmárvány csoda volt, hat karcsú tūtoronnyal, tengerre néző teraszokkal, ezer színben pompázó függőkertekkel, szökőkutakkal, mives kárpitokkal, és buja szobrokkal. Belül tágas, pazarul berendezett termek és kanyargós folyosók kusza hálózata alkotta, az avatatlan könnyen eltévedhetett, ami gyakran előfordult. Egy hónapig, sőt egy évig ne lássak bort, ha eredetileg ember tervezte, emberek részére. Ám minden pompájával együtt sem lehetett belőle Feketepart legcsodálatosabb épülete; Sahra, Ibra vagy Shalakorsz palotái egyelőre felülmúlták, bár a helyi előkelőségek azt suttozták, már nem sokáig marad így. Bahrudzsa évről-évre erősebb lett, a gazdagságánál csak a politikai befolyása nőtt gyorsabban, és a derűlátók úgy vélték, keveset kell várni a napig, amikor megszerzi magának a vezető szerepet a partvidéken.

Mindez egyetlen személy, Azeed emír érdeme volt, aki elsőként gyakorolta a hatalmat ezen a néven. Azeed az uralkodóknak abba a ritka fajtájába tartozott,

akik nem természet adta kiváltsággal éltek meg a hatalmukat, hanem eszköznek tekintették ahhoz, hogy jobba tegyék a világot. Két tulajdonsággal is megáldotta a sors, melyek segítségére voltak nemes szándékai megvalósításában.

Egyfelől félelmetes érzékkel bírt a gazdasághoz, olyan zseniálisan bűvészkedett az adókkal és a vámokkal, hogy a kincstára évről-évre a duplájára nőtt. A gazdagságát pedig ütőképes katonai erő felállítására használta. Három légió szolgálta, amelyből egy azonnal behajózható volt. A palotaőrsége kétszáznál is több fanatikusból állt; ezek zöme már az anyatej mellé harcművészetet tanult, vagy a mágiához konyított valamelyest; utóbbihoz legalább annyira, hogy idejében lesújthasson, ha találkozna vele.

Másrészt az emír nagyszerűen ismerte az embereket, csalahatlan érzékkel választotta ki azokat, akik akár a végsőig is lojálisak maradtak hozzá.

- A buta, de hűséges segítőköt kedvelem - közölte egyszer bizalmasan, és mondhatom, ez nem esett jól, miután régóta a főemberei közé tartoztam. - Arra itt vagyok én, hogy gondolkozzam - folytatta -, viszont egyedül még én sem vihetek véghez mindent. Ezért kellenek olyan megbízható, derék parancsteljesítők, mint te, Eynar. Az északiak a legjobbak, a folyóvölgyiek, vagy a havasiak. Él bennetek valami sajátos erkölcsiség, ami itt Feketeparton már elveszett, vagy talán soha nem is létezett. Szeretitek a gazdagságot, de hiányzik belőletek az árulásra való hajlam.

Túlbecsülte a fajtámat, de velem nem fogott mellé. Kardforgatóként szolgáltam, önfeláldozóan védelmeztem számos ellenségétől. No nem úgy, hogy éjjel-nappal kivont karddal álltam az ajtaja előtt. Arra ott volt a halálíg hű palotaőrség.

Nekem jutott, hogy keressem, kutassam a rosszakaróit, hogy utánuk merészkedjek az árnyékok közé, vagy éppen előcsaljam őket a rejtekükből. Még Bahrudzsához sem voltam hozzákötve, küldetésem közben beutaztam, megismertem egész Feketepartot. Mindezt pedig nem valamiféle arctalan ítéletvégrehajtóként végeztem, hanem a saját nevem alatt, de mindenkor az emír nevében. Eynar, Azeed oroszlánja - valahogy így emlegettek.

Bevallom, legalább felerészben lelkesedésemből teljesítettem a feladataimat, odaadó szolgáló voltam. Az emír olyan magasztos célt tűzött ki maga elé, amilyen Halcon kora óta nem jutott osztályrészül senkinek. Az embernép megvédelmezését a visszatérő holddelfektől. A másik felet nem kell megindokolnom, már említettem a túlcsonduló kincstárat. Egy zsoldos tartsa a markát, nem szégyen az.

Már öt éve szolgáltam Bahrudzsza emírjét, mikor úgy éreztem, nem bírom tovább. Mozgalmas öt esztendő állt mögöttem, ezalatt féltucatször próbáltak megölni - merényletre gondolok, nem nyílt harcra - tucatnyi halálos küzdelemben vettem részt, sőt, még egy tengeri csatában is helyt kellett állnom. Harcoltam huundokkal, a Smaragdtorony boszorkányaival, és olyan fajzatokkal is, melyeknek nevük sincs, mert egyszerűen hihetetlen, hogy még létezhetnek. Tízszer próbáltak megvásárolni. Elképesztő hírnevem lehet, mert öt év alatt tíz alkalom... feketeparti mércével mérve persze ez elenyészően kevés. Minden csatából győztesen kerültem ki, a kardpárbajokból ugyanúgy, mint lelkeimért vívott harcokból, de végül belefáradtam.

Hogy miért is?

Feketepart azonnal lenyűgözi a magam fajta északiakat, aki mást állít, hazudik. A gazdag partvidék, az édes gyümölcsök, a borok, a gyönyörű, könnyű erkölcsű nők, a háremek és a szerencsejátékok... Feketepart első látásra földi paradicsom. Ám aki nem vak, akinek van szeme a lényeghez, hamar beláthat a

pompázatos díszletek mögé. Feketepart a pokol tornáca, egy könyörtelen világ, amit felerészben a romlott, ősi fajzatok, a holdelfek formáltak ilyenné. A másik fele, mi tagadás, már a mi fajunk bűne, a mindent behálózó, ördögökkel szövetező boszorkányrendek, a Smaragd és az Opál keze nyomát viseli magán. Szentségtelen titkok, feketemágia és véráztatta vagyonok; ez is Feketepart, sőt, éppen ez a valódi esszenciája. Kevés magamfajtának adatik meg, hogy eléljen addig, mire teljesen kiismeri.

Másfelől Azeed szolgálatát örököltem, nem pedig választottam magamnak. Előttem a nagybátyám, és a fivérem is az emír főemberei közé tartoztak. Éppen kinőttem a kölyökkorból, amikor a helyükbe kellett állnom. Akkortájt egyértelműnek tűnt, hogy ez az én utam; de az eltelt esztendő megérlelték bennem a döntést, hogy talán mégsem. A holdelfek fenyegetése ködös és távoli volt; egyre gyakrabban gondoltam rá, hogy csak mese. Így aztán öt esztendő után úgy határoztam, hazatérek. Kiléptem az emír szolgálatából - nem volt boldog, de nem ám, végül azért szomorúan bólintott - és szervezni kezdtem a hazatérésemet.

Egyetlen, egyszerű ok marasztalt még. Mielőtt magam mögött hagyok mindent, még szerettem volna eladni a házamat. A palotához közel épült fel, egész vagyont ért, benne feküdt az öt év zsoldosmunka szinte minden keresete. Úgy becsültem, Rhodinban majd palotát vehettek az árából, vagy Folyóvölgyben országresznyi földbirtokot. Ám micsoda balszerencse; nem akartak jelentkezni a vevők! Hamar ráébredtem, az emír tiltotta meg a tehetőseknek, hogy licitálni kezdjenek, így továbbra is a közelében tarthatott. Feltehetőleg már réges-rég kifundálta a dolgot, a karddal, a késsel mindig jól bántam, de a vagyonommal képtelen voltam boldogulni. Egy jótanácsra hallgatva a házba fektettem az egészséget, azt viszont nem kaphattam a vállamra, amikor úgy éreztem, elegendem lett mindenből. Miféle zsoldos az, aki hátrahagyja öt éves keresetét? Nincstelenként menekültem el Folyóvölgyből, de nem állt szándékomban ugyanúgy visszatérni... Mivel egyebet nem tehettem, beletörődtem a sorsomba, és vártam az emír hívását. Aztán a feketeparti tavasz utolsó napján értem küldettek, én pedig beléptem a csodálatos palotába, melyet fentebb már leírtam.

2.

Az emír palotájában minden a gazdagságról tanúskodott, ha nem is feltétlenül a jóízlésről. A tükörfényesre csiszolt márványlapok, a szobrok, a szőnyegek, a festmények; buja világ volt ez, de már réges-rég beteltem a látványával, ezért úgy siettem végig a fogadóteremhez vezető folyosókon, hogy egyszer sem torpantam meg a báméskodás végett.

Ha mégis muszáj volt megállnom, azt az ismerősöknek köszönhettem.

Közkedvelt alaknak számítottam Bahrudzsában, ráadásul volt rá időm, hogy többé-kevésbé magam is mindenkit megismerjek a palotában; Azeed környezetében ritkák voltak a személycserék. Néhol elég volt egy biccentés, máskor megkövetelte az udvariasság, hogy váltsak is pár szót. A fogadóterem előtti csarnokban mégis észrevettem egy új arcot.

Szálas, tizenhét év körüli fiatalember volt, a palotaórség fekete és narancssárga színekből összeállított egyenruháját viselte. Ez önmagában nem lepett volna meg, időnként fogadtak be újoncokat, még egészen ifjakat is. Ám a kölyök a kapitányi rangjelzéseket viselte, három aranyzalagot az övén, és rubinkövet a szablyája markolatában. A legény beszélgetőtársát legalább ismertem, ő Ulriensi Maart volt, a testórség főparancsnoka. Egyenesen feléjük indultam, mert a tekintélyem megkövetelte, hogy csakis Maart kezébe adjam át a fegyvereimet,

mielőtt bemegyek az emírhez.

- Eynar! - megszorítottuk egymás csuklóját. - Rég jártál erre!

Gyakran küzdöttünk vállvetve, mégis, évekbe telt, mire teljesen elnyertem a bizalmát. Elkötelezetten szolgálta az emírt, a kedvelt északi zsoldos megtestesítőjeként. Az utolsó túlélője volt az északi testőrségnek, a csapatnak, amely kivívta Azeed számára az egyeduralmat Bahrudzsában, a Luút-papság álcája alatt meglapuló Smaragdtorony ellenében. A jobb szemét is akkortájt veszítette el. Ott voltam az esetnél, abban biztos vagyok, de alig emlékeztem rá. Nyilván megvolt a magam baja.

- Hazakészülök - magyaráztam, miközben átnyújtottam neki a kardomat és a késeimet -, abban bízom, búcsúzni jöhettem.

Valójában egy percig sem bíztam benne, hogy Azeed elenged. Mérget vettem volna rá, hogy a nyakamba varr valami kényes feladatot. Ezt persze Maart is sejtette, nem is felelt semmit, viszont az ismeretlen ifjú gúnyosan közbeszólt:

- Hazakészülsz? - tudakolta. - Talán elkelt a házad?

Gyanítottam, hogy a belső körök tudnak Azeed fondorlatáról, de nem gondoltam volna, hogy bárki is az orrom alá meri dörgölni. A vérem szerint nagyszívű, büszke bivaly voltam, aki semmit sem engedett el a füle mellett, de Feketepart óvatosságra tanított. A szemem sarkából végigmértem a nagyszájú ifjút.

Egyforma magasak voltunk, ami elég ritka, tekintettel rá, hogy a bahrudzsaiak általában egy fejjel alacsonyabbak nálam.

- Ki van a nagy embernél? - kérdeztem Maartot, mintha meg sem hallottam volna az élcelődést.

- Narrah úrnő - felelte a parancsnok kedvetlenül.

Az említett hölgy helyi hatalmasság volt; egész Bahrudzsát behálózó hírszerző-hálózatot tartott fenn, és a piacra dobott értesülésekből hatalmas vagyont gyűjtött. Az értesüléseket főként a partvidék szerte elhíresült bordélyházában gyűjtötte össze.

- A méregkeverő - toldotta meg az ifjút.

Narrah úrnőnek - a mesterségéből kifolyólag - rengeteg ellensége volt.

Ugyanakkor eme ellenlábaskok hajlamosak voltak rá, hogy egy reggel megfeketedett arccal, a szájukból kilógó, szederjes nyelvvel, a saját hányásukba fulladva találjanak rájuk. Bahrudzsában erről mindenki tudott, de kevesen mertek róla szót ejteni. Narrah úrnő értesüléseinek ugyanis az emír volt a legfőbb vásárlója.

- Bemutatnál ifjú barátodnak? - felébredt a kíváncsiságom.

- Hiszen ismered Nadíz parancsnokot - vigyorodott el Maart. Épen maradt szeme is felcsillant egy pillanatra, ám az öröm nagyon hamar eltűnt az arcáról.

- Az unokája lennél? - tudakoltam a kölyök felé fordulva.

- Én vagyok Nadíz parancsnok - felelte büszkén.

- Nadíz egy vén kecske - vettem ellen -, már a háremét sem tudja használni!

Az ifjú szeme veszedelmes villant.

- Ha nem lennél az emír kedvence - fenyegetőzött -, nagyon megbánnád a szavaidat!

- Nadízzal beszélsz! - bizonygatta Maart.

Az a Nadíz parancsnok, akit én ismertem, csoszogó vénember volt már; a párnái közül is csak nagy nehezen bírt kimászni. Egy pillanatra összeszorult a gyomrom. Feketeparton nem tréfa az ilyesmi, a Smaragdtorony boszorkányai a mesterei az elme manipulálásának. Újra végigmértem a kölyköt, és legnagyobb döbbenetemre észrevettem, hogy a szinte még kiforratlan arcvonások közül Nadíz vén tekintete néz vissza rám. Ebben a pillanatban azonban feltárult a fogadóterem ajtaja, és Narrah úrnő lépett ki rajta.

Erről az asszonyról keveset tudtam. Amilyen ragyogóan értett az értesülések begyűjtéséhez, ugyanolyan hatásosan rejtette el a világ elől, amit meg akart tartani magának. A külsejét tekintve betegesen ösztövé, madárcsontú nő volt. A feketeparti asszonyok arca általában kedves, finom vonású, de neki durva, előreugró arccsontjai voltak, viszont hatalmas, sötét szemei. Ezeket a szemeket olyan ártatlanul tudta meresztgetni, mikor szóba került valamelyik ellenlábásának váratlan halála, hogy az már inkább szórakoztató, mint felháborító volt. A feketepartiak - legyenek férfiak vagy asszonyok - a mesterei a színlelésnek.

Most azonban Narrah úrnő megtörtnek látszott. Fásultan intett felénk, aztán tovább is indult. A testőreinek tipegniük kellett, hogy lépést tartsanak lassú járásával. Egyszer meg is tántorodott, úgy kapták el a könyökét, mielőtt elzuhant volna. Ahogy utána fordultam, láttam, hogy hollófekete hajába ősz tincsek csavarodnak.

Olybá tűnt, hatalmas változások történtek, mióta kivontam magam a palota vérkeringéséből. Nadíz parancsnok fiatalodott vagy ötven évet, Narrah úrnő valahol elhagyta az életkedvét... nem maradt időm Maart barátomat kifaggatni. - Te következel! - mutatott az ajtóra.

3.

- Eynar, az oroslán! - mosolyodott el az emír. - Örülök, hogy újra itt látlak! Azeed az ötvenes évei elején járt, és leginkább az alkata illetett egy feketeparti emírhoz. Lehetetlenül kövér férfi volt, nyolc izmos rabszolga kellett hozzá, hogy megmozgassák a hordszékét, és több vég selyem egy-egy öltözékéhez. Tar koponyája örökké izzadságtól fénylett, az arca széles volt, de barátságos; magas homloka alól fürge, éjsötét tekintet méregette a környezetét, és mindent meglátott. Volt szerencsém néhány feketeparti hatalmassághoz, rendszerint markáns arcú, gőgös emberek, akiknek minden gesztusából árad, hogy egész életüket saját kiválasztottságuk tudatában élték le. Azeed azonban kifejezetten béketűrőnek tűnt, néha már-már ostobának. Még a legélesebb helyzetben sem emelte fel soha a hangját, halkán adta ki az utasításait, de mindig kiderült, hogy jól számított. Ritkán fenyegetőzött, és talán a gyűlölet is hiányzott a természetéből. Sok embernek elvette az életét - a partvidék hatalmi játszmáiban ez elkerülhetetlen - ezek közül néhányal az én kardom végzett, de egyszer sem éreztem, hogy személyes érzelmektől fűtve adja ki a parancsot.

Talán a külsejének is köszönhette, hogy ilyen messzire jutott. Mire Feketepart hatalmasságai ráébredtek, hogy a korábban jelentéktelen koszfészeknek tartott emírség, és elhízott, jámbor ura új félként kapcsolódtak be ádáz küzdelmeikbe, már túl erős volt hozzá, hogy egyszerűen félresöpörjék.

- Az enyém a leírhatatlan öröm - hajoltam meg. - Miért nem adhatom el a házamat?

Azeed mosolya még szélesebb lett, aztán felkacagott:

- Ti északiak... Ami a szíveteken, a szátokon - vidáman csillogtak a szemei. -

Hallottál már róla, hogy errefelé bárkinek a fejét vehetem?

- Hallottam, de nem félek - válaszoltam. - Fej nélkül hogyan szolgálhatnálak?

- Ezek szerint visszatérsz a szolgálatomba? - csapott le rögvést.

- Egyetlen, utolsó alkalomra. - mondtam, miként előre elterveztem. - Utána el kell engedned.

- Miért teszed ezt velem, édes fiam... - tettetett keserúséggel megcsóválta a fejét. - Ugyan kivel tudnálak pótolni?

- Az ajtód előtt épp most találkoztam egy derék ifjúval.

- Az Nadíz parancsnok - Azeed arcáról eltűnt az öröm - Részben miatta hivattalak. Gyere közelebb, és ülj le.

- Hallottad valaha Jahangir, a mágus nevét? - kérdezte Azeed.
Hallottam ugyan egy varázstudóról, aki pár hónapja telepedett le Bahrudzsában, de ez akkortájt történt, amikor kiléptem az emír szolgálatából. Nem számított nagy hírnek a felbukkanása, Bahrudzsa vonzotta mágiahasználókat, mert errefelé gyengének számított a Smaragdtorony, és lépten-nyomon a holdelfek hagyatékába botlott az avatott szemlélő. Széttártam a karjaim.

- Az utóbbi hónapokat a házamban töltöttem - feleltem. Azeed szeme haragosan villant.

- Nem akarok többet hallani arról a házról!

Nem kértem elnézést, de nem is mertem tovább feszíteni a húrt.

- Miféle mágus? - kérdeztem inkább. Feketepart nagyvárosaiban minden sarkon állt egy mágiahasználó; akaratmágusok, urdung-igázó boszorkányok, holdelf titkok után kutató őrültek. Legalábbis számomra így tűnt.

- Fél éve él Bahrudzsában - folytatta az emír. - Azt állítja, hogy a birtokában van egy ősi, holdelf szerkezet, amelynek a segítségével visszaadja az embereknek az egészségüket, mi több, akár a fiatalságukat is.

- Sarlatán - legyintettem. - Hamar lelepleződik, és csalódott alattvalóid darabokra tépik. A trónnak nincs vele dolga.

- Nos, erre aligha kerül sor. Jahangir lenyűgöző ajánlata nem éppen a pórnépnek szól. Csodás gépezetének egyetlen használatáért olyan vagyont kér, melyet legfeljebb tucatnyi család tud megfizetni Bahrudzsában.

- Nyilvánvaló és arcátlan szélhámosság - vettem ellen. Nem értettem, mi közöm mindehhez, de ekkor eszembe jutott a megfiatalodott Nadíz kapitány. Szívből gyűlöltem, hogy Feketeparton minden lehetséges.

- Nem tűnik csalásnak - ingatta a fejét Azeed. - Elsőként a vén Nadíz kereste fel Jahangirt. Másnap tizenhét éves ifjú alakjában jelentkezett szolgálatra. Mondhatom, nem volt ínyemre a dolog.

Az emír szünetet tartott, amíg a kaftánja ujjával megtörölte izzadó homlokát. Ösztönösen is közelebb hajoltam, kezdett lenyűgözni a rejtély.

- Három teljes héten keresztül kutattuk a csodát. Az összes megbízható varázstudómmal megvizsgáltattam, és egyik sem talált rendellenességet. Hivattam néhány aggastyánt, akik ifjúkoruktól ismerték a kapitányt. Mind megesküdtött, hogy Nadíz éppen ilyen volt, legfeljebb egy fejjel alacsonyabb. Végül feltettem neki néhány kérdést, amire csak ketten ismerhetjük a választ. Az összesre jól felelt. Megparancsoltam, hogy minden lépését kövessék... de nem és nem, ez az ifjú az igazi Nadíz. Kénytelen vagyok elhinni, hogy ötven évet fiatalodott. A szolgálatomba is visszafogadtam, persze fenntartásokkal.

- Mások is vannak? - tudakoltam mohón. Észre sem vettem, és újra Azeed kalandozójává váltam.

- Sokan felbuzdultak a példáján - bólintott az emír -, a következő Nashrad szószóló volt.

Nashrad Nadízzal ellentétben még fiatalember volt, de azon az éjszakán, amikor kiűztük a Smaragdot, szörnyű sérülést szenvedett...

- Feltételezem, Nashrad meg visszakarta a lábát.

- Helyesen feltételezed - bólintott Azeed. - A legváltozatosabb próbák elé állítottam, akár csak Nadízt. Semmi gyanús jel, éppen olyan, mint egy éve, mielőtt megsebesült volna. Több emberről egyelőre nem hallottam, de nem lehet kérdéses, hogy akadnak mások is. A leggazdagabb kalmárcsaládok közül valók, akiket nem tudok olyan rövid pórázon tartani, mint a palota vagy a hadsereg

főembereit. Minden esetre, a saját embereimet visszavettem a szolgálatomba. Nem azért, mintha megbíznék bennük, hanem hogy szem előtt legyenek. Nos, Eynar, te hogyan látod mindezt?

Nem kellett hosszasan tűnődni a válaszon. Sok mindent megtanultam a mágiáról, mióta Feketeparton élek, és még rengeteg varázsos dolgot láttam, amit máig sem értek. Am egyetlen, cáfolhatatlan következtetést már levontam magamnak: sohasem végződik jól.

- Ha nem szélhámosság, akkor valami még rosszabb - magyaráztam. - A visszakapott éveknek, az egészségnek kell, hogy legyen ára, de nem aranyra vagy drágakövekre gondolok. Ha egyelőre nem is mutatkoznak a jelei, előbb vagy utóbb valami háttérben megbúvó, sötét erő követelni fogja a jussát. Zavard el Jahangirt, a gépezetével együtt! Üldözd el, vagy ölesd meg Nadízt és Nashradot, sőt mindenki mást is, aki kapcsolatban állt a mágussal.

- Józan javaslat - bólogatott az emír. - Pontosan így tennék, ha módomban állna.

- Mi akadályozhatja meg Bahrudzsa emírjét abban, hogy kedve szerint cselekedjék?

- Sok minden - legyintett Azeed kedvetlenül. - Politika, gazdasági megfontolások... Jelen esetben pedig a saját fiam, Nurzan. Nadíz és Nashrad bogarat ültettek a fülébe. Ki akarja próbálni Jahangir gépezetét.

- Nem engedheted! - fakadtam ki.

- Tudom! Am a hercegetek már határozott. Ha megtiltom neki, hogy használja Jahangir gépezetét, ellenem fordul. Ha elüldözöm, vagy elpusztítom a mágust, szintűgy. Megtörténhet még, hogy szembe szegül az akaratommal, és a hátam mögött elrendezi az ügyet. Ebben az esetben is elveszítem, hozzád hasonlatosan ugyanis nem hiszek az olcsó ajándékban. Mert egy tökéletes gyógyulásért, a fiatalságért nyomorúságos ár az a pár láda arany, amit a mágus kér cserébe... A fájdalmas következtetés, Eynar, hogy így vagy úgy, de lassan lemondhatok a fiamról. Az egyetlen örökösömről, akinek minden tudásom átadtam. Aki folytatná a művemet!

Bahrudzsa emírje a tenyerét tördelte. Még sohasem láttam ilyen keserűnek és határozatlannak. Örültem neki, hogy azok közé a kevesek közé tartozom, akiktől a kéretlen igazságot is elfogadja. Megvártam, míg újra felemeli a fejét.

- Emírem, ez nyilvánvalóan kelepce - lassan beszéltem, a diplomátikus kifejezéseket keresve. - Éppen abban a városban kezd működni ez a csodatévő mágus, ahol az emír székének örököse...

- Torzszülött - Azeed kiségett, befejezván helyettem a mondatot. Nurzan természetesen nem volt torzszülött, bár daliának sem nevezte volna senki. Az egyik lába talán egy arasznyival volt rövidebb a másiknál, a hátát pedig púp terhelte, ezért nehézkesen járt. Harcos így nem lehetett belőle, ugyanakkor gyors felfogású és romlatlan ifjú volt, apja méltó örököse. Azeed kora gyermekkorától arra készítette fel, hogy folytassa, vagy talán befejezze a művét. Bahrudzsa ebben is különbözött Feketepart más tartományaitól, az örökké változó hatalmi viszonyokkal szemben itt mindenki ismerte a jövőt, Azeed az emír, és a halála után Nurzan követi majd a trónon. Aki másként gondolja... Nos, olyanok is voltak. Egy részüket én öltem meg.

- Nurzan megérti majd - folytattam - A teste nem tökéletes, de éles az elméje, akár az apjáé. Ha holnap nem, hát évek múltán majd ráébred az igazságra. Nem valószínű, hogy elveszíted.

- Képzeld magad a helyébe! - parancsolta az emír. - Az emberek azt beszélnek, a holdfelfek kilopták a bölcsőjéből, és a saját fattyukat tették a helyére. Olyan emír lesz belőle, akit senki sem tisztel. Belekapaszkodnál a szalmaszálba?

Megértenéd, hogy elveszik tőled a lehetőséget?

Nem tudtam mit felelni.

- Amit elértem, egy csekély haladék - folytatta Azeed. - Meggyőztem Nurzant, hogy semmi sem sürgős. Ezt az időt pedig, ami nem több pár napnál, arra fogjuk használni, hogy kideríts mindent Jahangir mágusról és a gépezetéről.

Íme, a feladat. Nem mondhatom, hogy kedvemre való volt. Egy valamiben azonban Azeed is emlékeztetett Feketepart más hatalmasságaira, nevezetesen, hogy nem kedvelte, ha visszautasítják. Mivel régi szolgálója voltam, legalább az aggályaimat megfogalmazhattam.

- Verekedő vagyok - emlékeztettem. - A feladat, amit nekem szánsz, inkább egy varázstudót, vagy egy bölcset kíván. Megteszek minden tőlem telhetőt, ha ez a parancsod, de előfordulhat, hogy többet ártok, mint használok.

- Nem kell erőn felül teljesítened. - nyugtatott meg az emír. - Már felbéreltem egy mágiahasználót. Eddig Rhodin, Saha és Shalakorsz könyvtáraiban kutatott a jelenség után, de nem járt sikerrel. Mivel szűkre szabott az időnk, idehivattam, hogy a helyszínen végezze be a feladatát. Rég járt Bahrudzsában. Segítened kell neki, és ha szükséges, védelmezned.

Így már lényegesen jobban hangzott, bár nem töltött el örömmel a gondolat, hogy újabb varázstudó keveredett a játszmába.

- Miféle mágiahasználó? - érdeklődtem. Hón reméltem, hogy nem a Smaragdtorony valamelyik ügynöke lett beszerelve, bár az emír ragyogó érzékkel válogatta ki az embereit.

- Északi születésű, akárcsak te, de nem idegen tőle Feketepart - mondta Azeed. - Mellesleg, a hölgy ragaszkodott hozzád, én eredetileg más feladatot tartogattam neked.

Csak egyetlen északi varázslónőt ismertem, akinek köze volt Feketeparthoz is. Egy régi barátot.

- Ha elvégeztük a feladatot... - tudakoltam óvatosan. - Elengedsz?

- Hát persze - felelte gyorsan az emír, majd egy viaszpecsétetől terhes papírtekercset és egy gondosan cizellált, rubinköves aranygyűrűt nyújtott felém.

- De addig is, visszakapod a régi jogaid és felhatalmazásaid. Mostantól újra a kardforgatóm vagy, a szemem, a fülem, a hangom és a lesújtó öklöm. Cserében én minden éjszaka jelentést akarok kapni.

Majdnem teljhatalom...

- Nem csalódsz bennem - hajoltam meg.

A kihallgatás véget ért.

...

További információk:

<http://www.cherubion.hu/forum/>